

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Tian Riba

‘You’re fired!’

Michael Cohen era l'advocat de Donald Trump i també va sortir rebotat. Ara publica *Disloyal: a memoir*, on explica que

l'ara comandant en cap va contractar un doble de Barack Obama per tenir el malvat plaer d'acomiar-lo com a president dels Estats Units. Cohen aporta una foto en què es veu l'aleshores empresari, assegut al seu despatx de Nova York, davant d'un home negre amb un pin de la bandera dels Estats Units. De fet, segons expliquen les cròniques dels corresponsals, no calia aquesta prova, perquè l'escena es va gravar en vídeo per ser emesa a la convenció republicana del 2012, tot i que finalment la idea es va descartar, no se sap si perquè la primera jornada de la convenció es va suspendre per un tornado o, en una versió més versemblant, perquè a Mitt Romney no li va semblar adequat. Total, que el vídeo el va acabar publicant Breitbart News, el portal de Steve Bannon. Carles Puigdemont no té res a veure amb Trump, més enllà que un té Narcís per patró i l'altre és un narcisista de manual (no ho dic jo, ho diu Vicente Caballo, que és un senyor que s'estudia al PIR). Però llegint *M'explico*, un exercici inèdit en cap altra presidència i un dietari imprescindible amb els pensaments en directe de Puigdemont, he entès tres coses. La primera, que, més que tantes paelles, a Puigdemont el farien més feliç a l'exili amb un conill a la rabiosa. La segona, que hi ha assessors amb molt poder a qui ningú ha votat. I, *last but not least*, que al 130è li hauria vingut molt de gust demanar als del *Polònia* un doble d'alguns dels seus companys de viatge, asseure'l al davant i cridar-li "You're fired!"

EDITORIAL

L'Estat de les clavegueres

■ L'escrit de la fiscalia anticorrupció en què demana la imputació als exministres María Dolores de Cospedal (Defensa) i Jorge Fernández Díaz (Interior) d'haver orquestrat una operació parapolicial per tancar la caixa B del Partit Popular, sembla confirmar l'estreta relació del PP amb la corrupció i aporta noves evidències sobre com de corcats estan els aparells de l'Estat a Espanya. Des del punt de vista polític, el fiscal anticorrupció dona per fet que el partit llavors en el govern espanyol va utilitzar dos ministeris, els fons reservats, el CNI i la Policia de forma il·lícita i il·legal per protegir els interessos inconfessables del seu partit i els de diversos dels seus integrants, en-

tre ells el famós "M. Rajoy", amagant o eliminant les proves de la doble comptabilitat del PP i dels sobresous en negre cobrats sistemàticament pels seus dirigents. Si es confirmessin els indicis i la tesi del fiscal anticorrupció, la formació que lidera Pablo Casado afegiria al seu historial penal un cas de prevaricació, malversació i revelació de secrets, que caldria afegir a la condemna penal que ja té per corrupció arran de la sentència de la primera meitat del cas Gürtel.

Però l'operació Kitchen, com ha estat batejat l'esmentat dispositiu, fa alguna cosa més que retratar l'absència de límits legals i morals d'uns

dirigents polítics determinats, disposats al que calgui per enterrar les proves de les seves corrupteles polítiques i d'implicar l'Estat per fer-ho. També assenyala la podridura del mateix Estat i les seves estructures, per exemple, aportant una prova més de l'existència d'una policia política, o si convé patriòtica, disposada a actuar servint objectius polítics. Però, per damunt de tot, el que fa és delatar fins a quin punt les anomenades clavegueres de l'Estat estan presents en els seus aparells i normalitzades en l'imaginari dels representants públics, empastifant la política d'aquesta Espanya que no dona l'abast a tapar les vergonyes democràtiques que genera.

La vinyeta. Fer

La frase del dia

Meritxell Budó

PORTAVEU DEL GOVERN

“Això és una taula de negociació per resoldre un conflicte polític. Si busca la fi del conflicte sí o sí s’haurà d’abordar l’arrel del conflicte”

De set en set

Quan prendre la decisió sobre què fer i què no fer, com fer-ho i com podem encarar la situació en cas de no fer-ho és cosa de molts i afecta un sector tan gran i amb tantes ramificacions com és el de la cultura, prendre la decisió no serà cosa fàcil. El sector editorial es va trobar amb els preparatius de la diada de Sant Jordi al damunt, i amb bona part de la despesa feta, tot just quan encara no havíem paït que la pandèmia anava per llarg i ens capgiraria la vida. El 23 d'abril d'aquest any va caure del calendari. Però s'havia de prendre una altra decisió: què fer o què no fer per intentar alleugerir les pèrdues del no-Sant

La Setmana

Carina Filella

Jordi? Hi van haver moltes veus disperses i poc coordinades sobre si celebrar, el 23 juliol, el Dia del Llibre i de la Rosa, que finalment tampoc no es va acabar duent a terme a bona part del país. La tercera serà la bona. I avui arrencarà una nova edició de la Setmana del Llibre en Català; una edició excepcional, que durarà cinc dies (la meitat del que era habitual) i que canvia d'emplaçament (es fa al moll de la Fusta de Barcelona) per adaptar-se a les mesures de seguretat per la Covid-19. El mateix president de la Setmana reconeix en una entrevista al setmanari La República que en els primers moments del confinament van

viure amb molta descoordinació i amb moltes veus disperses, però que ara, tot i que el de la cultura és un sector crític per naturalesa, veuen que han de remar junts per alleugerir un col·lectiu que encara el final de l'any amb unes pèrdues facturació importants. Aquesta edició de la Setmana, el gran esdeveniment literari del país, ha de ser més que mai un salvavides. I –igual com tants altres– el sector ha de tenir clar que després de la crisi sanitària ve la crisi econòmica, i el consum de llibres se n'hauria de ressentir el menys possible. Vagin al moll de la Fusta, aquests dies. Perquè la cultura és segura, però també ha de ser rendible.